

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Spiridonis Episcopi simplicitate mysterium SS. Trinitatis defensum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

- Matt. 10. 19. Apostolos suos animavit dicens: *Nolite cogitare, quo modo, aut, quid loquamini: dabitur enim vobis in illa hora, quid loquamini. Non enim vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis.* Hoc idem & alij, quibus cum magnatibus est negotium, aut occasio colloquendi, debent secum cogitare, insisteréque viæ Apostolorum, qui *ceperunt loqui varijs linguis, prout Spiritus S. (non prout Spiritus Mundi) dabat eloqui illis.* O quanta facerent, pro pauperibus, Principes, pro populis Reges, pro Ecclesia Imperatores, si Amphilochos multos haberent; si essent, qui eorum vultus, rugas, iras, fulminantes oculos possent pati; si Episcopi ipsi, si Ecclesiarum præsidēs, si Concionatores, si conscientiarum moderatores, non essent *canes muti, non valentes latrare;* qui magis Principis, quàm Numinis gratiam captant; idque illico rectum esse, pronunciant, quod Regi, non quod iuri & æquitati vident conuenire; apud quos, quidquid Domino illorum displicet, iniustum est, rectum, quicquid placet? Sic nimirum sapiunt Mundi sapientes. Sic canunt, similes ranis, quæ etsi multum canant, parum laudantur. Nec enim ranæ, nisi ranis placent. At Paulus sic loquitur:
2. Cor. 1. 12. *Gloria nostra hæc est, testimonium conscientie nostræ, quod in simplicitate cordis & sinceritate Dei, & non in sapientia carnali, sed in gratia Dei, conuersati sumus in hoc Mundo. Quid quod & bonæ mentis Principibus, magis probatur sincera simplicitas, quàm astutia vulpina?*
- XV. *Sæpe deridetur iusti simplicitas, interim re ipsa, simplicitas iustorum dirigit eos.* Nam talibus vititur diuina sapientia, cum & minus superbiant, & magis veritati, quàm subtilitati obediant, conscientij propriæ imbecillitatis. Sed & Dei virtus, illis aliquid, quod vires sapientum excessit, efficientibus, magis elucescit. Minus enim simplex addit de suo; & plus gloriæ Numini relinquit inexploratus homo, quàm de quo fuit magna expectatio. Qua ratione,
- Sozom. l. 1. Anno 325. Catholica Religio, per Spiridonem Episcopum Trimituntium triumphauit. Confluxerant, eo anno, ad Nicænam
- c. 1. Ruf. l. 1. Euseb. l. 10. Synodum, non solum Episcopi Catholici per litteras accersiti, sed & ex Philosophis plerique, qui apud Gentiles pro sapientibus habebantur, disputationibus, in hoc Concilio, agitati, dedita opera, interfuerunt. *Quorum nonnulli, quænam tandem esset Christiana doctrina, admodum scire auebant: alij odio in Christianos propterea animati & inflammati, quod superstitiosa Gentilium religio nuper antiquari capta erat, questionem de fide Christiana propositam, ad inanem, quandam*
- Iob. 14. 4. Prou. 11. 3.
- c. 3. Niceph. l. 8. c. 15.

quandam verborum concertationem deduxerunt: adeò ut ipsi, inter se digladiari, & secum pugnare viderentur. Inter hos vnus, tanquam nouus Goliath, in medium processit, & insolenti dicendi arrogantia se iactare, magnasque glorias verborum flare cœpit. Dixisset militem gloriosum. Neque se duntaxat circumspiciebat ac prædicabat, sed sacerdotes insuper Dei præfanè confidenter ac proteruè eleuabat, contemnebat, irridebat. Spiridon nequaquam suadæ filius, artisque dicendi, multoque minùs fallendi, ac præfigurarum omnium expers, hanc Philosophi superbiam non tulit, sed & ipse, ad certamen cum eo ineundum, surrexit. Habuit diuersos ea res motus. Petulantes risu, modestos impleuit metu. Veriti enim sunt, ne iuueni senex, homini facundissimo & eloquentissimo indoctus atque indisertus succumbens ludibrio exponeretur. Itaque ceteri, qui aderant Episcopi, libenter receptu cecinissent. Sed veneranda eos canities illustri Confessoris abferruit, reuerentiæque ipsa illi fecit autoritatem. Data est ergo illi, liberè, quæ vellet, loquendi potestas. Ille, sine exordijs, sine colore, sine arte, eiusmodi oratione cum contriuit: *In Nomine IESU Christi, Philosophe, audito. Vnus est Deus cœli, terræ, & omnium rerum tam oculis subiectarum, quam eorum aciem fugientium opifex: qui hæc omnia & virtute Verbi fabricatus est, & sacramento Spiritus S. afflatu stabiluit. Quare hoc Verbum, quod nos Filium Dei nuncupamus, misertum humani erroris, & belluine viuendi rationis, ex Virgine nasci, cum hominibus vna versari, proq; iisdem, mortem optere voluit. Est quoq; iterum venturus, de ijs rebus, quas quisq; gesserit in vna, dicturus sententiam. Ista ita se habere, sine vlla alia curiosa indagazione pro certo credimus. Noli ergo in his, que fide duntaxat rectè intelliguntur, curiosè refutandis, laborem frustra consumere, querere, ne, qui ista fieri, aut non fieri possint? Quod si credis, mihi quidem sciscitanti responde. Quasi de cœlo tactus, ita sapientissima dictionis simplicitate obstupefactus Philosophus, illico respondit: Credo. Mox etiam amplissimas illi gratias egit, quòd ipsum & vicisset, & erudisset; protestatus, se eadem cum sene sentire. Quin consilium etiam illis dedit, qui perinde erga fidem Christianam, atque ipse antè, affecti erant, adhortatusque est, vt doctrinæ Christianæ assentirentur, iureiurando confirmans, se non modò non sine diuino Numine mutatum esse; sed etiam vi ac virtute quadam inexplicabili ad Christianam fidem conuersum.*